

didā quotiē epulz? quid horrea frumentō, & bursa auro dilatata? nunc in fame & siti, in paupertate extrema, in tormentis per omnem æremitatem elulabit, & suam stulticiam millenis execrationibus sine fine damabit; &c.

171. *Animæ egredienti quis primus occurfus.*

Sancto Simeoni Stilicæ revelatum est, animæ egredienti obviam fieri choros daemonum singulos in proprio ordine: obviat chorus demoniorum superbie, & investigat, an anima habeat opera sua: obviat chorus demoniorum avaritiæ, & exquirat opera sua &c. quid fiet, si veniat inquisitor chorus de mendacio, de detractōne, de crudelitate &c. S. punct. 130. fol. 409. O quanto cum júbilo anima sibi applaudit, cum ab his, aliisque maculis, contra stygios apparitores se mundam invenerit! &c.

Neque dubium est, animæ e corpore mortali egressæ, primo statim momento occurfuros Sanctos Angelos, præsertim S. Michaelē, quem constituit Deus Principem super omnes animas suscipiendas, nec non S. Angelum Custodem ut testem totius vitæ. O quanta cum lætitiâ exultabit anima, cum hos cæli Principes ut amicos, & comites intuebitur, a quibus in conspectum summi Dei Creatoris, ac Redemptoris sui adducetur, &c. Melius est hæc omnia pie meditari, quam verbis exprimere.

Occurrunt animæ iustæ bona opera, quæ operata est, o quanto cum gaudio! occurrunt peccatori commissa in vivis scelerâ, o quanta cum tristitiâ! &c.

Homines in vivis religi, præsertim amici & familiares studeant mortuis præstare obsequia debita. 1. Funeris & sepulcræ, in quo mire laudatur Tobias. 2. Oratio, sacrificiâ & suffragiâ, ut a penis purgatorii liberentur. 3. Memoria, & monumenta, ut eorum honor defendatur. Item ut filii, uxores, filii nutriantur, & protegantur, &c. C. Eccl. 7. v. 37.

Mors impiorum.

172. *Est infelix, & quasi violenta.*

Terribili, & ei, qui auferit spiritum principum. Ablatio hæc quasi violenta evulsio est, non dentis & gingivæ, sed quasi partis ex ipso corde, hinc septuaginta legunt, rapti sunt, effratti sunt

articuli cordis mei. Quinam sunt hi articuli cordis? Sunt cogitationes, consilia, ac spes terrene, quæ ex innata cupiditate quasi pars cordis impii sunt. Quam violenta autem sit hæc divulsio, explicat Aug. iniquis: Non amittitur sine dolore, quod cum amore possideatur. S. pun. 128. fol. 399.

Moriēte corpore tot quasi mortes sustinet cor impii, quot inordinatis amoribus plenum est: hunc in sensum dixit Laban ad Jacob: *Furatus est cor meum*, &c. S. pun. 128. fol. 399.

Arbori, quæ eradicatur, præfenditur ramus post ramum, & demum radix evellitur: sic Deus agit cum peccatore: radices iste egit in terra, rami sunt filii, uxor, bona terrena; hæc primo auferuntur, & demum ad pedem arboris ponitur securus. Heul qui sensus doloris! S. pun. 129. fol. 400.

Impii ad mentionem mortis exhorrescunt, cum e contra iusti libenter de morte cogitant, libenter loquuntur: *Est loquela contraria morti, non invenitur in hereditate Jacob*. S. pun. 129. fol. 403.

Inter mortem iustorum & impiorum magna est differentia, & quæ? Paoletti Fer. 5. post Dom. 4. Quadr. Impii in morte angustiantur ob præteritum, id est peccata, quæ commiserunt: ob præsens, id est mundana, quæ relinquenda sunt. Ob futurum, id est iudicium quod subeundum est: Nihil ex his tribus iusti metuent, &c. Segn. Manna 14. Aug. n. 2.

173. *Est infelix, & plena miseriis.*

Rex Achab, dum moritur, canes lixerunt sanguinem, dæmones tulerunt animam. Simili morte etiam perit Jezabel, velut scelerum socia, ita & mortis. Ubi Drogomarus: Decalvatus est tandem superbie vertex, non est iam, qui dignetur aspiciere, nisi qui voluerit nefas eius abhorre, &c. S. pun. 129. fol. 401.

S. Bern. ait de morte peccatorum pessima: *Undique erant sibi angustia: hinc inter. dicitur. c. 38.* erant accusantia peccata, inde terrens iustitia. Subtus patens horridum chaos inferni: desuper iratus iudex, intus vrens conscientia, foris videns mundus. Si iustus vix salvabitur, peccator sic deprehensus in quam partem se premet? Latere erit impossibile, apparere intolerabile. In eumdem fere modum & sensum loquitur S. Gregor. C. in Thren. Jerem. c. 1. v. 20.

Cardinalis Damiani describit mortem peccatoris: cum jam peccatrix anima vit-

vinculis incipit carnis absolvi, quam amaro terrore concutitur, quantis mordacis conscientia stimulis laceratur: recollit vitta, quæ commisit, videt mandata quæ negligenter implere contempsit, dolet indulta poenitentia tempora sese inaniter percepisse, plorat immobilem districtæ ultionis articulum sibi inevitabiliter imminere. Manere fatagit, ire compellitur, &c. S. pun. 131. fol. 307. seq.

Balthazar ebrius post vitam scribentis manum eadem nocte vita, & regno spoliat. Antiochus crudelis verbibus, & miserabili factore contabescit. Hunericus Rex Wandalorum & persecutor Ecclesiæ obsessus a dæmone propriis moribus se lanat, &c. &c. C. Num. 23. v. 10.

Cor durum male habebit in novissima. Cor durum est, quod potius frangitur quam flectitur, & istud cor nesciet cum resignatione acceptare mortem, non affuevit se submittere voluntati Divinæ, dum viveret, & ideo nec in morte sciet; si enim id facere adeo difficile visum est in rebus minoris moliminis, quanto gravius videbitur in ea, quæ est maxime ardua, ut mors? atque hæc difficultas se tenet ex parte hominis, altera est ex parte Dei; quia ad pervincendum cor istud non sufficit auxilia ordinaria, ad extraordinaria autem non tenetur Deus. Segn. Manna 17. Jul. n. 2.

Tyranni omnes morte violenta abrepti sunt, uti Maximianus, Diocletianus, Aurelianus, Nero, & alii. C. in Exod. c. 14. v. 25.

174. *Necdum in morte vanitates plene deserit.*

Rex Abimelech a muliere lapide percussus ab armerigo suo petit, ut se interficeret, nec diceretur a femina fuisse occisus. Ubi Chrysof. Estne hoc tempus ineptiarum? in hoc puncto punctum cogitas honoris? O quot huic similes adhuc sunt, qui necdum tunc vanitates suas deserere volunt, de pompa funeris, de vano honore cogitant. S. pun. 129. fol. 402.

Puella formosissima cum sibi moriendum esse cerneret, pompolis vestibus se ornari petit, & identidem clamavit: Heu; moriar ego tam pulchra; moriar tam decora; moriar in gæte tam tenera; dein clamans demonibus ut ab iis auferretur, misere expiravit. E. Mors. nu. 20.

In funere cuiusdam Principis Acatholici anno 1655. consumpti sunt 170. boves: 330. vituli: 800. verveces, & sic

alia, ita ut sumptus omnes ad quinquaginta florenorum millia excreverint. T. num. 347.

Nobilis puella, de sua venustate ultra omnes Veneres sibi blandiens, cum a Medicis audiret, se lenta egritudine contabescere debere, confecti sibi mire arcydarii, monilia, vittas, fasciâ, pectoralia, alioque ornatus. Monita, ut his nugis abstineret, repositus, se velle his omnibus in tumba ornari, ut eorum Divino Iudice speciosa, & amabilis compareret. Illustris Matrona generis suino-bilitatem supra sydera estimans, quæ de solebat, non posse se credere, quod Divinus Iudex non majorem rationem habiturus sit de illustri Domina, quam de rustica ancilla. Litteratus quidam de supra Salomonem sapere arbitrans, cum mors illi obvianda denuntiaretur, eger in lecto repositus, o quantum damnum patietur mundus, cum me sibi exipii sinit; Avarus toto corde divitiis agglutinatus, proximus morti, burfam auro plenam fibi in feretrum suum reponi curavit. Quare? Ideo aiebat, ut cum necessitas exigeret, in altero mundo habeam, quo vidium & vestitum mihi procurem. O nuge; o stultitæ; o deliria etiam barbaris detestabilia; Quæ causa, quod tam enormiter exorbitent miseri; Quia fides illis deficit, in meris sensibilibus nari, & educati caelestia non plus estimare discunt, quam terrena; &c.

Mors iustorum.

175. *Facilis est, quia mundo non sunt alligati.*

Sicut arbor facile ab uno loco in alium transplantatur, ita homo iustus facile ab hac in alteram vitam transferetur. S. punct. 129. fol. 401.

Jacob moriturus composuit manus, & pedes, hocque ex habitu antea facta vitæ: ubi Cathulianus: creditur mox, ne tardo quidem purgatorio, ad limbum delatus. S. pun. 128. fol. 399.

Peccatum solum nocere potest morituro; cum ergo hoc ab hominibus iustis abicit, mirum non est felicem esse, ac facilem eorum mortem. S. pun. 128. fol. 400. Beati mortui, qui in Domino moriuntur: Apoc. 14. cur dicuntur mortui mori; quia jam dudum mundo demortui sunt, ideo sine ulla difficultate moriuntur. S. punct. 129. fol. 403.

Inter mortem iustorum & impiorum magna

magea est differentia, & quæ? Paoletti Fer. 5. post Dom. 4. Quadr.

S. Aug. ait: Sapiens est, qui tota vita mori didicit, caput restituit pulverem pulveri ut amicus liber ad Patres, & ad Angelos, & Deum evocet. B. Thomas Moysi capite plectendus, dum carnifex veniam peteret, osculum ei, & aureum dedit, dicens: Tu mihi hodie id beneficii præstas, quod hæcenus nemo mortalium præstitit, aut præstare potuit, &c. C. in Gen. 25. v. 8.

Sancti in ipsa morte beneficiando moriuntur, quasi non suo, sed aliorum bono vitam immolarent. Sic S. Petrus morti vicinus S. Processum & Martinianum cum aliis quadraginta convertit. S. Stephanus pro lapidantibus se oravit, & sic S. Paulum lucratus est. S. Andreas bido in cruce pendens non intermisit fidei prædicare. S. Ambr. commentationi Psalmorum immortalis est. Sic multi Viri Religiosi rogarunt Deum, ut non in lecto, sed in labore morerentur. C. Ep. 1. Pet. c. 4. in fine.

176. Felix est, & plena consolatione.

Pœtiosa in conspectu Domini mors Sanctorum ejus. Hoc est honesta, honorabilis, non enim per manum carnificis, sed per manum Dei moriuntur. Facies Moysi in morte non fuit immutata. S. pun. 129. fol. 401.

Moyes, & Aaron in morte moriuntur; iustus eorum in valle, hoc est, in meritum inopia non moritur. S. pun. 129. fol. 402. in fine.

Suaris mortuus plenus consolatione dixit: Non putabam tam dulce esse mori. S. pun. 26. fol. 659. Idem dixit Robertus Cardinalis. D. 3. 16.

Somno meo requiescerem cum regibus, & consulis terre, ait S. Job: Cur mortem tuam somno regio comparat? quia citat Rex dormiens militibus custoditur, sicut mortuus iustus Angelis, ait S. Greg. M. conc. 34. aff. 1. n. 12. seq.

S. Luctus Martyr ad mortem damnatus Urbicum præfecto gratias agit. S. Babylas cum cervicem carnifici præbuit dixit: Revertere anima mea in requiem tuam &c. Nam mors, ait Chryllosomus, est portus tranquillus, vera requies, & ad meliorem migratio. C. Gen. c. 49. v. 32. in fine.

S. Nicolaus Tolentinas, Ursinus Presbyter, Spes Abbas alique in morte exultant. Probus Reatis Episcopus Sanctos

Martyres Juvenalem & Eleutherium, sancta Galla Petrum Apostolum, Servulus paralyticus Angelos canentes in morte apparentes habent. Tariffa in morte exclamat: Recedite, JESUS venit, &c. C. in Num. c. 23. v. 10.

Ludovicus Cordus Jurisperitus Patavii anno 1418. mortuus præcepit suum funus per quinquaginta Mulicos, ac fideles ad sepulcrum duci, atque cadaver per duodecim Virgines viridi habitu deportari, quas omnes largo stipendio coronavit. Ita mores esse potest iustorum. D. 5. 33. w. Art. disc. Font. 27. ex. 17.

Sancti inter pias aspirationes, & documenta posteris relicta emoriuntur, uti Moyles, Josue, David, S. Basilus, Ambrosius, Aug. Chryllos. Bernardus, & alii. C. Corn. Gen. 50. v. 24.

Angeli cantantes adfuerunt in morte S. Benedicti: in morte S. Servuli paralytici: in morte S. Martini: in morte S. Nicolai: in morte Ven. Bede. H. ferm. 6. in fine.

Multi Sanctorum in morte cantant, & jubilarunt, uti S. Ambr. S. Gerardus, S. Bernardus, S. Antoninus, & plurimi alii. C. in Eccl. c. 1. ver. 13.

S. Ambrosius mortuus dixit: Non sic vixi, ut me vixisse pudeat, nec mori timeo, quia bonum Dominum habemus. S. Gerardus frater S. Bernardi in morte jubilabat, laudate Dominum de cælis, laudate eum in excelsis, Ven. Bede canens, Gloria Patri & Filio & Spiritui Sancto, sic canens animam Deo reddidit. S. Franciscus Seraphicus in morte jubilans, cum admoneretur, hoc tempus non esse jubilandi, sed tristandi, respondit: Non licet mihi tristari, cum certus sim, me brevi post cum Deo fore. S. Bern. primus S. Francisci socius moriens agebat: Nunc sentio, quod sit in Dei timore vixisse, nunc pro toto mundo nolum me aliam vitam instituisse. S. Petrus de Alcantara vitæ mixtæ austeritatis, flexus genibus moriens exultabat: Lætatus sum in his, quæ dicta sunt mihi, in Domum Domini ibimus! C. in Eccl. 1. v. 13. Et 1. Petr. 4. v. 19.

Beati mortui, qui in Domino moriuntur. Quinam sunt illi mortui? qui jam antea animo tenus mundo, ejusque vanitatibus demortui sunt, hi moriuntur in Domino, id est, in amore Domini. Sic Beatissima Virgo ex languore, & desiderio videndi Christum Filium suum mortua est. Sic Sancta Magdalena, quæ quotidie ab Angelis in aerem elevabatur,

tur,

tur, quadam die Dominica in templum translata, post sumptam sacram Synaxin, ad Christum dilectum suum evolavit. Sic S. Franciscus Seraphicus, S. Catharina Senensis, S. Carolus Borromæus, S. Stanislaus & alii inter ardentissimos amoris affectus demortui sunt. C. in Apoc. c. 14. v. 13.

Sepultura Sacra.

177. Quanta cura curanda a fidelibus.

Abraham, ut in vita domum, & agrum proprium habere noluisset, sepulcrum tamen sibi & suis elegit in valle Mambre: Par igitur est, ut fideles curam habeant sepulture sacre, idque propter spem beate resurrectionis, ita Tobias officium sepulture cruciatis a tyranno exhibuit: Discipuli Joannis Baptiste studiose illum & carcere ad sepulcrum extulerunt. Joseph ab Arimathia corpus Christi a Pilato petit, & novo monumento condidit. Antonius a Deo missus est ad S. Paulum primum eremitam, ut eum sepeliret, cumque illi deficerent instrumenta, duo leones unguibus sepulcrum effoderunt. C. Gen. c. 24. v. 7.

B. Jacobus de la Marca vidit fulgidam Angelorum cohortem, quæ ad sepeliendam martyrum corpora advenerat, quibus ab hominibus iusta perfoluta non sunt. T. n. 75.

Patriarcha Abraham magnifice sepelivit uxorem suam Saram. Jacob & Joseph curam habere sui sepulcri, petentes, ut ossa sua transferrentur in Chanaan. David gratias egit Viri Jabes Galaad, qui Saul, & filios ejus sepeliverunt. Tobie seniori, qui mortuos sepeliebat, orationes, a Raphael Archangelo oblatæ sunt Deo. Judas Machabæus, & discipuli Joannis Baptiste decollati in carcere, & Nicodemus ac Josephus ab Arimathæa laudantur &c. H. ferm. 6. fol. 49. & seq.

S. Ambrosius ad funus S. Martini rapuit est: S. Antonius Sanctum Paulum Eremitam tumulavit: S. Honoratus Episcopus Vercellensis ad funus S. Ambrosii ab Angelo vocatur. H. lb. fol. 53.

178. Ab omnibus pie assistatur.

Navigantes in periculo naufragii aurum omne, quod habent, & collo pendunt, ut cum corpora & mari in litus ejiciantur, pro ea auri mercede ab in-

D. Claus Spicil. univers. Pars III.

ventoribus tumulo inferantur, nec avibus aut feris in prædam relinquuntur. D. 1. 11.

Defunctorum spiritus apparent viventibus, & petunt exavius suas infestatas tumulo inferri, quo imperator desierunt viventium habitacula infestare. D. 431.

Veteres omnino erant superstitiosi in honorandis cadaveribus: puella, quæ in funus Eudoxia casu ac imprudenter exspectat, una cum funere in rogo concrematur. Cum cadaver Artii Macedonii a ruinosa fornice in templum transferebatur, populus Constantinopoli rebellionem suscitavit, quia putabat nefas esse, mortuos commovere &c. D. 9. 54.

Primi fidei nostræ Patriarchæ voluerunt ossa sua deseri in terram promissionis, quia sciverunt, ibi frequentia fieri pro defunctis sacrificia illis profutura. P. Car. Stengel. de Statu an. post mortem c. 12. n. 6.

Jacobus ante mortem adjurat filium Joseph, ut se non in Ægypto, sed in Chanaan sepeliret. Quare? 1. Quia ibi solum futurus erat verus Dei cultus. 2. Ut posterorum animos a vitis & opibus Ægypti avelleret. 3. Ut apud posteros suum, & patrum sepulcra essent virtutis incitamenta. 4. Ut cum Christo ibi & cum Patribus suis resurgere possit. C. Gen. 47. v. 29. & 30.

Deus ipse exaudivit desideria Sanctorum sacram sepulturam desiderantium, ideo illos sæpe ab Angelis, sæpe ab animalibus sepeliri fecit. S. Maria Ægyptia a leone terram effodiens, S. Paulus primus Eremita a duobus leonibus sepultus est. S. Luciani corpus in mare demersum delphinus in litus exulit. S. Stanislaus Episcopi Cracoviensis cadaver ab aquilis contra feras defensus fuit. Corpus S. Catharinæ ab Angelis in Monte Sinai sepulcrum fuit, & sic plures alii. C. in Eccl. 38. v. 16.

179. Non fiat cum pompa superflua & luxu.

Quamquam non sunt contemnenda & abjicienda corpora defunctorum, nihilominus fugienda est pompa & luxus, qui antiquitus erat in more: sepulcrum Caroli Magni repletum fuit balsamo, & musco, & thesauris multis. In sepulcro Probi, & Probiæ sicut & aliorum collocata sunt multa auri talenta, id quod dein prædonibus anam dedit spoliandi sepulcra &c. contra hunc luxum & abusum invehitur S. Chryllosomus, & forsan

K

ho-

hodieum invehetur si cerneret inutiliter funerum pompas &c. D. 3. 13.

Vanz, & sumptuose erant sepultura veterum: Simon Machabzus Patri suo & fratribus altissimum Mausoleum extruxit. Tumulus Mausoli Regis ab Artemisia erectus structuram habebat centum quadraginta cubitis altam. Pyramides in Egypto nil erant aliud nisi Veterum Regum tumuli &c. D. 3. 71.

S. Aug. ser. 3. de verb. ap.

S. Augustinus ait, pompa funebris, copia lugentium, comitatus amplus, numerose tædum luces solatium ferunt viventibus, non auxilium mortuis. S. Chrylogus ait, pompa funera esse propolia, ubi exponuntur mæces vanitatis, nullæ caritatis &c. D. 10. 26.

AB. 8.

Fecerunt plantum magnum super eum, id est, S. Stephanum, ex quo patet mos sepeliendi corpora Sanctorum Martyrum, cum plantu, cum cereis, cum hymnodia Cleri, & populi. Simili proportionali ritu antiquitus sepeliebantur corpora Christianorum &c. C. in Act. 8. v. 2.

180. Non competit peccatoribus.

Hominem sceleratum Episcopus pro pecunia sepelivit in templo: S. Faustinus M. patronus Ecclesie apparuit Custodi præcipiens, ut fœctens cadaver ejiceretur, alias Episcopum trigesimo die moriturum. Non movit Custos Episcopum, & iste mortuus est.

In Ecclesia S. Syri M. sepulcus est Valentinus impiissimus, nocte ergo proxima in templo auditæ sunt voces, ac si quis violenter ex Ecclesia raperetur, visque duo teterrimi spiritus, qui Valentinum ab Ecclesia extraxerunt. Altera die in sepulcro non est inventum illius cadaver. E. Sepultura n. 2. & 3.

Tria obsequia competunt defuncto: 1. Moderatus & prudens amicorum luctus, ob perditam eorum conversationem, alloquium, auxilium &c. 2. Tegumentum, seu sudarium & fasciæ, quibus cadaver super more regionis involvitur. 3. Serobis seu sepulcrum, quo terræ commendantur usque ad ultimam resurrectionis diem. Nihil hominum convenit peccatori; hinc homines facinorosi, & publice scelesti, ex statuto Ecclesie in sepulturam animam abijciuntur. C. in Eccl. 38. v. 16.

Nunquam vidisti in specioso edificio fenestras omnino cæcas, per pictas? ad quid profunt? an domus per has illuminatur? nihil minus! sunt enim murus, per quam solares radii non penetrant, interim tamen extrinsecus ad decorem, & sym-

181. In statu peccati facta sunt nullius meriti.

Echonia dicitur sterilis, quia illius heri coronam non sunt adepti: ita etiam opera nostra sunt sterilia, quæ coronam cæli non consequuntur. B. ser. 25. n. 18.

Deus primum quinta die benedixit mundo creaturæ: Cur non jam antea? Respondit, quia antea necdum productæ fuerunt creaturæ animatæ: vivere debuit, quod benedictionem Divinam meruit. Ita S. Ailredus: Mentis nostræ desideria ad cælestia erigentes multiplices bonorum operum fructus, Deo benedicente reddamus. Ita opera nostra vivunt necesse est, si benedicti a Deo mereantur. B. serm. 46. num. 22.

Qui Deo placere cupit in suis operibus, prius per seriam penitentiam peccata ex animo ejiciat. Nonne qui agrum prius seminare, dein a tribulis purgare vellet, imprudenter ageret? ita a pari Novate vobis novale, & nolite ferere super spinas. Segn. Manna 6. Mart. n. 4.

S. Ailr. ap. 7. l. m. in Gen.

Non tamen idcirco penitus sunt omittenda. Nummus aureus diffractus non valet, non tamen ideo duo frustra penitentibus abijciuntur, sed aurifabro dantur; quia etsi nihil valent in ratione nummi, valent tamen in ratione metalli. Ita licet opera in statu peccati facta non mereantur cælum, tamen alias ferunt utilitates &c. P. p. 2. dif. 13. n. 11. seq. Utilitates autem operum in statu peccati factorum S. Thomas explicat his verbis: Profunt ad consecutionem temporalium, ad dispositionem ad gratiam, ad assuetudinem bonorum operum. lb. n. 14. 15. 16.

Noctambulones in somno varias actiones exercent, surgunt, laborant, digladiantur, & alia faciunt, quæ tamen actiones ad nihil profunt. VV. art. disc. font. 13. ex. 2. Ita proportionaliter opera in statu peccati mortalis peracta vana sunt; quia quasi a dormientibus fiunt.

Quidam Patrem per triginta annos e purgatorio non liberat; quia in statu peccati fuit. E. Verbo Confessio n. 28.

Nunquam vidisti in specioso edificio fenestras omnino cæcas, per pictas? ad quid profunt? an domus per has illuminatur? nihil minus! sunt enim murus, per quam solares radii non penetrant, interim tamen extrinsecus ad decorem, & sym-

Symmetriam domus serviunt. Ita opera in statu peccati facta, licet lumen Divinum non mereantur, tamen ad modestiam, ad exemplum aliorum conducunt &c.

Tempore hyemali possunt per artem tepore hypocausti, & radiis solis vitro collectis educi e terra flores & alia vegetabilia: sed ista sunt profus infirma, pallida, & vix odorem aut saporem suæ speciei spirant. Ita opera in statu peccati.

Sicut aliqua musca, quas nitedulas noctilucas vocant, aut lignum putrefactum nocturno stasit tempore lucent, quæ tamen de die nihil penitus lucis habent; ita idem virtutibus impiorum accidunt, quæ speciem quidem virtutis habent, coram Deo tamen nullæ sunt. S. Franc. Salef. in Regul. p. 5. c. 8. n. 4.

182. Sepe vitiantur ab amore proprio.

Jacob missus est a Patre, ut uxorem acciperet de filiabus Laban: ad hoc præceptum implendum tam Lia, quam Rachel sufficiebat: cur ergo Rachel prætulit, & contra Liam conquestus est? nempe quia proprium appetitum potius, quam præceptum paternum respexit: ideo a Deo sterilitate punitus fuit. Ita multa opera sterilia sunt, hoc est præmio carent, quia non tam ex obedientia erga Deum, quam ex amore proprio fiunt. B. serm. 26. n. 26. 27.

Multi virtutem amant, sed quia amabilis & delectabilis est. Patientiam exercent, sed quia mitigat cruce, & adversitates. Humilitati student, sed ut minus sentiant contemptum. Proximum diligunt, sed ut molestias præveniant. Sacram Communionem frequentant, sed ut solatium capiant. Sacram lectionem, & Patrem spirituale consulunt, sed non studio proficiendi, sed cor alleviandi in afflictione &c. B. serm. 26. n. 27.

1. Cor. 5. 6.

Ut sint meritoria, procedere debent unice, aut principaliter ex amore Dei: Sic Paulus monet: Omnia vestra in caritate fiant: Item: Si manducatis sine bibitis, sine aliud quid facitis, omnia in gloriam Dei facite.

1. Cor. 10.

Sicut nihil erat in Salomonis templo, quod non auro tegebatur; ita nihil in spirituali animæ templo esse debet, quod non auro caritatis vestitur; bona quippe opera tanto majoris meriti sunt, quanto purius, ab amore proprio defæcata, ad gloriam Dei fiunt: quantumvis ex se bona sint, si non referantur ad gloriam Dei, grata Deo non sunt.

183. Sepe sunt coram Deo mendosa.

Malachias dicit: Orietur vobis... sol justitie. Si nix cadit, omnia sunt alba, nec finem dicitur, quod non sit dealbatum: sed veniat sol & colligata nive patebit, quot sordes lateant. B. serm. 25. n. 4. & seq.

Jehu extirpavit familiam Achab in campo Jezrael juxta præceptum Dei: & tamen postea Deus minatus est: Visitabo sanguinem Jezrael super domum Jehu. Quare? quia magis ambitione regni, quam obedientia præcepti Achab familiam occidit. Ita hodieum sepe sub zelo lateat vindicta &c. B. ser. 25. n. 26.

Quare autem homo non agnoscat hæc eadem menda? quia nimirum amor proprius crystallo propriæ cognitionis colorem illinit; sicut qui per rubra perspicillia videt, omnia putat rubescere. B. serm. 26. n. 6.

S. Anselmus monet, ne propriis operibus nimium confidamus; multa enim quæ nunc velata sunt velo sanctitatis, nudata facie apparentur ingentia peccata. S. p. 133. fol. 420.

De supremo Judice intelligendum est illud: Purgabit aream suam, sicut purgatur triticum: O quot opera, quot coronæ, infusæ, cappæ, superpellicea avolant, ut acera, & reprobanduntur! B. serm. 31. n. 42. & seq.

Pilatus decrevit, quod innocentem Jesum vellet dimittere; sed opus hoc non fuit purum: sed cum magno malo mixtum: Emendatum illum dimittam, id est, flagellatum. Sic constituta sunt opera reccatorum, non sunt sine navo. Elessynas dant ex bonis injustis: templum adeunt ex hypocritis &c. Costerus de Pass. Dom. Néd. 23.

184. Possunt semper continuari, saltem in animo.

Sicut mola aquarum impulsu agitata nullatenus quidem consistere potest, & cessare ab opere, sed utrum triticum vel hordeum comminuat, in ejus forestate est; qui molæ præsit: Ita licet homo non possit nihil cogitare, tamen ut aliquid boni vel mali cogitet, liber est. S. punct. 14. fol. 55. & seq.

Sicut circini pes unus manet fixus in centro, alter vero circumductus circumferibit peripheriam seu circulum perfectissimum; quia enim unus pes hæret in cen-